

Na anderhalve week langzaam aftellen tijdens het 'inschepingsverlof' hebben de militairen van het 42 Pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers afscheid genomen van familie en vrienden en zijn ze op weg naar Deh Rawod in Uruzgan.

Door Pieternel Kellenaers

Met carnaval nog een piraat, nu in uniform naar Afganistan

Gespannen gezichten, de mond in een strakke streep en dikke tranen. De sfeer is om te snijden in de hal van Vliegbasis Eindhoven, waar vandaag weer tientallen militairen vertrekken naar Uruzgan, Kandahar en Kabul. Onder hen ook de Limburgse Jagers die naar Deh Rawod in Uruzgan gaan.

Nick (20) uit Weert bijvoorbeeld. Met carnaval nog als piraat verkleed staat hij nu in uniform met volle bepakking klaar voor vertrek. „Hier staat een topclub”, spreekt brigadegeneraal Michiel van der Laan de manschappen toe. „Jullie zijn goed voorbereid maar het is geen ongevaarlijke taak.”

De militairen die vandaag op uitzending gaan vanaf vliegbasis Eindhoven moeten voor vertrek bij de fotograaf langs voor het maken van een pasfoto. Voor het geval hen iets overkomt, dan gebruikt de landmacht die foto voor de rouwadvertentie. Het ritueel drukt de militairen en hun naasten op de harde werkelijkheid. Eenentwintig militairen kwamen sinds 2006 niet levend terug van hun missie in Afghanistan.

Tijdens de laatste dagen voor vertrek bracht Larissa (20) uit Brunssum zoveel mogelijk tijd door met de paarden die ze verzorgt. Maandag is ze er voor het laatst geweest en nam ze afscheid. „Dat was wel even slikken. Er zijn veel veulens op komst dit jaar.” Met haar familie is ze naar een fotograaf gegaan om foto's te laten maken die meeneemt. Op de laatste dag voor haar vertrek stond haar lievelingsmenu nog op tafel: aardappelkroketjes met varkenshaas en witte bonen in tomatensaus.

Nick is met zijn vriendin, die op het laatst toch niet bij de missie was ingedeeld, nog gaan paintballen. Vandaag omarmen ze elkaar in tranen. Zo emotioneel als hun afscheid, zo gemakkelijk gaat dat bij Agus (23) uit Maastricht en zijn vriendin Zenzy. „Tot over vijf dagen”, roept ze vrolijk. Ze zijn samen nog een weekendje in Londen geweest en straks zijn ze weer samen op de plek waar hun relatie in 2007 begon, op uitzending in Uruzgan. Voor dit tweetal gaat het aftellen tot het wederzien een stuk sneller dan bij de meeste vertrekkers.

Dat aftellen zal in Uruzgan een grote rol gaan spelen, weet Rob (38) uit Venlo uit ervaring. „In het begin gaat de tijd snel, dan ben je indrukken aan het absorberen. Na een aantal weken kijk je uit naar het punt waar je halverwege de uitzending bent en daarna gaat de tijd langzaam. Er ontstaat routine en sleur en het wordt moeilijk om scherp te blijven. De laatste vijftien dagen is het echt weer aftellen tot je weer naar huis gaat. Er wordt ons geadviseerd een scheurkalender mee te nemen maar dat heb ik zelf nooit gedaan. Dan ben je er teveel mee bezig.”

[Meer foto's dagblad de Limburger](#)